

Arrest

nr. 149 007 van 1 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 23 juni 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 juni 2015 (Bijlage 13 septies)

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Antoon DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 25 januari 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 22 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker werd op 27 februari 2014 bevolen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Hij diende op 7 augustus 2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in op grond van een geregistreerd partnerschap.

Op 4 februari 2015 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen onder een bijlage 20. Tegen voormelde beslissing werd geen rechtsmiddel aangewend.

Er werd op 23 juni 2015 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (TU.55.L2.003256/2015).

Op 23 juni 2015 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. Dit is de thans bestreden beslissing.

“naam: A.

voornaam: M.

[...]

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23/06/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

o 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor zwartwerk door de politie van Noorderkempen (PV n° TU.55.L2.003256/2015). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Om die reden werd aan betrokkene geen termijn voor het vrijwillig toegestaan.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

o een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene is in België zonder adres. Bovendien, werd hij voor zwartwerk door de politie van Noorderkempen aangetroffen. Om de handhaving van de openbare orde te beschermen is het inreisverbod van 2 jaar proportioneel en gerechtvaardigd.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.2.3. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat hij een relatie heeft met mevrouw M.R. en gezien de bestreden beslissing een bevel inhoudt om België te verlaten en verzoeker opgesloten wordt met het oog op verwijdering naar Pakistan, hij voldoende aantoonst dat de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bezorgt namelijk een schending van zijn gezinsleven met mevrouw M.R. in strijd met artikel 8 EVRM.

Hij stelt als voorts: *“De feiten zelf tonen een eerder langzaam opgebouwde relatie: lees de verklaringen van partijen, afgelegd bij de lokale recherche op 09/10/2014.*

Er is het eerste contact via Facebook vanaf eind 2010, waarbij verzoeker mevr.m. R. heeft toegevoegd als vriendin en nadien volgden contacten door met elkaar te skypen. Toen werd er nog niet gebeld, partijen kenden elkaars telefoonnummer zelfs nog niet.

In een latere fase belde zij met hem zonder haar nummer bekend te maken.

De eerste persoonlijke ontmoeting was in de zomer van 2012, aan de McDonalds, dicht bij het station van Antwerpen en een tweede afspraak volgde 2 à 3 dagen later.

Ook in 2012 heeft verzoeker aan R. gevraagd om te huwen, doch zij heeft dit toen afgewezen. In november 2012 bood verzoeker een diamanten ring aan, dewelke door R. werd geweigerd, beter gezegd omgeruild werd voor een andere, minder dure ring. Partijen zijn samen gaan wonen ergens midden 2013, wat erop neerkwam dat verzoeker bij haar is ingetrokken. Rond dezelfde periode was R. ook uiteindelijk gescheiden van haar vorige man. De familie en haar ex-man mochten toen echter nog niet weten dat verzoeker reeds bij haar inwoonde en bovendien waren ze nog niet (religieus) gehuwd. Het religieuze huwelijk vond plaats op 05/10/2014 en op 1/11/2014 werd er een feest gegeven in de Wok van Antwerpen, Carnotstraat 123 met een 30-tal mensen.

Zoals dit ook gepleit werd voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, zijn er voldoende bewijzen van een te beschermen privéfeer, waarbij tevens duidelijk gemaakt werd dat mevr. M. R. niet in een 'zwakke positie' verkeerde waardoor zij het slachtoffer kon worden van een schijntoestand:

(...)

Ingevolge het feit dat verzoeker en mevr. Mohammad nu reeds geruime tijd samenwonen, kan verzoeker zich meer met de kinderen bezighouden zoals deze naar school brengen en er gaan afhalen, wat door hen ook geaccepteerd wordt:

(...)

Inmenging van de Belgische Staat in het gezinsleven van zijn burgers is niet uitgesloten doch moet het evenredigheidsbeginsel respecteren. Gelet op het tussengekomen vonnis d.d.18.5.2015 – waartegen (nog) geen hoger beroep is ingesteld – kan verweerder niet zonder schending van art.8.1. EVRM en art.7 Handvest Grondrechten verzoeker gedwongen verwijderen en terugleiden.

Op grond van art.9 zelfde Handvest heeft verzoeker het recht een gezin te stichten.

Minstens moet verweerder

Ofwel het standpunt van de B.S.Antwerpen inzake al of niet hoger beroep tegen het tussengekomen vonnis afwachten: wordt er geen beroep ingesteld, dan moet verzoeker de verklaring wettelijke samenwoning kunnen laten opstellen

Ofwel, als er wel hoger beroep komt, het resultaat voor het Hof van Beroep afwachten”.

2.2.3.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.2.3.3. Verzoekende partij wijst vooreerst op het bestaan van haar gezinsleven in België. Verzoekende partij vervolgt dat er door de overheid geen afweging is gemaakt en dat de bestreden beslissing, gelet op haar gezinsleven, niet redelijk is en een disproportionele inmenging is in haar familiaal leven.

2.2.3.4. De Raad stelt vooreerst vast dat het bestreden bevel op het eerste gezicht niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten en na het verzoek tot opheffing van het inreisverbod. Verzoekende partij wist dat zij bij binnenkomst niet in het bezit was van de nodige documenten en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij en haar gezin pas “ergens” in 2013 gingen samenwonen en ze een religieus huwelijk aangingen op 5 oktober 2014.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Verzoekers betoog dat hij en zijn partner, mevr. M.R. een vonnis hebben bekomen dat de beslissing van de B.S. Antwerpen van 3 november 2014 vernietigt en deze laatste opdraagt om de verklaring van wettelijke samenwoning op te stellen, doet geen afbreuk aan de vastgestelde illegale verblijfstoestand van verzoeker.

Dit klemmt te meer nu verzoeker reeds op 10 februari 2015 een bijlage 20 met bevel het grondgebied te verlaten heeft ondertekend waartegen geen beroep werd ingediend en dus uitvoerbaar is. De schorsing

van onderhavig beslissing kan dan evenmin enig nut bijbrengen nu verzoeker nog steeds het land moet verlaten.

In de mate verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en stelt dat het belang van de kinderen niet in aanmerking werd genomen, wijst de Raad er vooreerst op dat de desbetreffende kinderen niet zijn kinderen zijn maar deze van de partner van verzoekende partij en diens vorige echtgenoot. Het feit dat de raadsman van verzoekende partij stelt dat verzoekende partij mede de zorg opneemt voor deze kinderen, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

2.2.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

De beoordeling van deze voorwaarde

2.2.4.2. In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij als volgt:

Voor wat betreft de evaluatie van dit nadeel volstaat het dat dit nadeel mogelijk is zodat het zich nog niet moet gemanifesteerd hebben (→ Raad van State n° 100.400, 26/10/2001).

Verzoeker, die reeds geruime tijd in België verblijft, zou - indien de eerst bestreden beslissing wordt uitgevoerd – met onmiddellijke ingang het contact met zijn partner en diens twee kinderen zien

teloorgaan en dit terwijl zijn persoonlijke, familiale en economische belangen ondertussen in België zijn gevestigd.

Bovendien zou verzoeker, éénmaal in Pakistan, in de nadelige positie terechtkomen dat hij zijn aanvraag tot gezinshereniging niet meer kan indienen via de gemeente in België, terwijl normaliter voor familieleden van een EU-burger (of een Belg) geen verplichting meer bestaat om de verblijfsaanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke post in het buitenland.

De tenuitvoerlegging zou derhalve indruisen tegen de Europese regelgeving, die stevast de bedoeling heeft het vrij verkeer, waaronder dat van de familieleden, te vergemakkelijken en niet om het te bemoeilijken.

Nog meer concreet:

Verzoeker en zijn partner, mevr. Mohammad, hebben nu een vonnis bekomen dat de beslissing van de B.S. Antwerpen dd. 03/11/2014 vernietigt en deze laatste opdraagt om de verklaring van wettelijke samenwoning op te stellen.

Zo lang geen hoger beroep is ingesteld, moet in alle geval het gezag van gewijsde van het vonnis aanvaard worden.

De beslissing tot verwijdering zou derhalve de verdere gang van zaken m.o.o. de wettelijke samenwoning volledig blokkeren, misschien zelfs torpederen. Beiden hadden zich reeds ingesteld op deze recent tussengekomen positieve beslissing.

Na de registratie zou verzoeker dan ook zijn verblijfsrecht verder kunnen effectueren, op basis van de bepalingen van art. 40bis Vw. dat het statuut van het familielid van de burger van de Unie regelt.

Mevr. Mohammad heeft de Nederlandse nationaliteit. In geen geval zou verzoeker derhalve verplicht kunnen worden naar Pakistan terug te keren om er zijn aanvraag tot gezinshereniging in te dienen via de Belgische ambassade in Islamabad".

2.2.4.3. Verzoekende partij herhaalt tevens dat de uitvoering van de bestreden beslissing negatieve gevolgen zal hebben op haar gezinsleven, zij hier woont en werkt en ook het belang van het kind in aanmerking moet genomen worden.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van de grief 8 EVRM worden niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizendvijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

K. DECLERCK